

Naar jeg nu seer hen til den af mig nævnte Sum, og seer, at der er saadanne Foranstaltninger, som kræve større Offre end tidligere paatænk, saa troer jeg, at den Tanke ligger meget nær, at der er al Udset til, at Fuldbødselsen af Anlægget vil udkræve meget større Summer end oprindeligt paatænk, og jeg erindrer meget vel, at, da jeg reiste det Spørgsmaal i det andet Thing, da dette Lovforslag der blev forhandlet, om hvad Tanken var, om der ogsaa var sat en Grændse for Communerens Bidrag ved det Beløb af 135,000 Rd., Svaret da lod, at det antog man for givet, og at de i alt Fald gjerne vilde indrømme, at Resten udredes af Staten. Det er Hensigten med dette Forslag, at faae at vide, om ikke den høitærede Indenrigsminister troer, at Communerens Bidrag til dette Anlæg skal ophøre, naar de 135,000 Rd. ere udredede? Hvad det andet Forslag angaaer, som jeg ligeledes har tilladt mig at stille og som angaaer Gudena, og hvorved jeg har foreslaaet, at ^{1/2} skulde udredes af de Communer, der grændse til Naen, da er dette Forslag jo en ligefrem Conseqvent af den Discussion, som fandt Sted ved denne Sags 1ste Behandling. Det forekommer mig, at Sagen da blev taget paa den Maade, som om man ingen Commune kjendte saavel der som ved Helsingør etc., der havde Fordeel af Anlægget. Jeg har nu villet paapege ved dette Forslag, hvor Communen er, og at man er fuldkommen ligesaa berettiget til at fordrø af den, at den skal bidrage sin Skjærv som med Hensyn til Løgstørs Canal. Det troer jeg Ingen med Billighed kan nægte. Den Sum, her er Tale om, er vel ikke saa stor; der staaer, at fra Silkeborg til Lange Færgested vil det tilendbringes i dette Aar, men saa kræves der senere stadigt Eftersyn og Vedligeholdelse. Dertil skulle vel, saavidt jeg kan skønne, endeel af de 1800 Rd. anvendes, men jeg maa derved bede bemærket, at denne stadige Understøttelse ophører hverken med dette eller næste Aar. Naar man saa vil giennemføre Conseqventerne, hvilket man saameget mere er berettiget til at fordrø, som det ved Lovens Behandling om Løgstørs Canal blev udtalt, saa troer jeg ikke, man med Skik af Ret kan sige, at jeg har talt ufornuftigt, naar

jeg siger, at det ogsaa er disse Communeres Pligt at svare deres Andeel ligesom andre Communer. Dette er nu Hensigten som antydet med disse Forslag. Jeg kan ikke ved denne Leilighed tilbageholde nogle Vittringer om et andet Punkt, som ogsaa ligger til Behandling, nemlig om Nr. 14, som angaaer Helsingør. Det vil være i det høitærede Things Erindring, at forleden Dag under denne Sags første Behandling blev jeg paa en Maade tilrettevist, som om jeg talte ufornuftigt, og som om jeg skulde tilbagefalde mine Vittringer. Dette fandt jeg nu meget stærkt, i alt Fald naar det ikke kan bevies, at jeg har talt ganske i Blinde. Jeg antydede, at der er en vis Ret til ogsaa der at sige, at der ved Helsingør ogsaa var Communer, der havde Fordeel deraf. Der blev mig svaret: Ret, det var langt fra. Nu vil jeg tillade mig at gjøre disse ærede Herrer, som dengang kom med disse Vittringer, opmærksomme paa, at, naar de læse Finantsudvalgets Betænkning, hvilket Actstykke maa tillægges en vis Betydning, saa seer jeg, at der staaer: „Ved Havnearbejds Udførelse blev der givet Byens Indvaanere en ikke ringe Anledning til Erhverv; ved Havnens Udvidelse var Miblet givet til efterhaanden at drage flere Forretninger til Byen.“ Nu vil jeg dog spørge: Naar man ved denne Foranstaltning vil drage flere Forretninger til Byen og derved skaffe Byen Conflux med Handel, er det da ikke til Nytte for Byen og de Communer, der ligge bagved? Det troer jeg er klart (Kirk: Det var Bøgesstrømmen!). Man læse videre i Betænkningen af det ærede Udvalg, hvis Mening jeg absolut maa tillægges stor Betydning i denne Sag. Man seer da, at der gives 46,000 Rd. mere ud, for at spare Byen et muligt Næringsstab ved Forandring af et Skibsværftsanlæg. Det er nu ikke saa lille en Sum, som der gives ud ogsaa alene af Hensyn til Communen. Man seer i Mottberne, at Ministeriet har underhandlet med Communen. Det tyder ikke hen paa, at det saa ganske er en Statsag; og jeg vil nu bede de ærede Herrer at vise mig blot et eneste Sted i denne Betænkning, hvor der tales om; at det er en Statsag; og naar de ikke kunne det, saa er det ikke rigtigt at sildre